

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in veljá po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XL.

V Ljubljani, 1. mal. serpana 1887.

List 26.

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolskega sedeža
milosti

knezoškof Ljubljanski,

*vsem vernim svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda
in Zveličarja našega Jezusa Kristusa!*

(Konec.)

Lep vzgled nam dajejo prvi kristjani, kako se moramo obnašati naproti sv. očetu. Herod vjame Petra in ga da zapreti v ječo. Tu ga stražijo štiri straže, vsaka s štirimi vojaki. Tako stražijo vojaki; in tako straži hudobija; čuvala in varovala je Petra pa tudi otroška ljubezen in ljubeznjivo sočutje vernikov. Kajti „cerkev je zanj neprenehoma k Bogu molila.“¹⁾ Tako dragi moji, moramo tudi mi ljubiti sv. očeta, in svojo ljubezen, svojo versko gorečnost in svoje sočutje do njih razodevati v gorečih molitvah. Kako bi me pač veselilo slišati, da se tudi vi v svojih skupnih domačih molitvah še posebej spominjate tudi sv. očeta; da se jih spominjate tudi v svojih bridkostih, katere za nje darujete, in tako ne le z besedami, ampak tudi z deli za nje molite, kar še veliko več izda; da se jih spominjate ne le z lastnimi molitvami, ampak da vas ljubezen do sv. očeta priganja tudi k Jezusu v zakramentu sv. R. Telesa, da za nje darujete sv. Obhajila ter tako še veliko bolje za nje molite, ker molite pri Sercu in s srcem Jezusovim!²⁾

Konečno se mora naša ljubezen do sv. očeta tako pokazati, da vsak po svoji moči pripomore potrebam sv. cerkve tudi s časnimi darovi, in da poklonimo sivolasemu starčku na prestolu sv. Petra k njegovi slavnosti v ta namen tudi kak poseben slavnosten dar. Kra-

¹⁾ cf. Act. 12. 3—5.

²⁾ **Opomba.** S tem ukažem, da naj se moli do preklica po vsaki pridigi ob nedeljah in zapovedanih praznikih pri dopoldanski službi božji 1 „Oče naš“ in „Češčena Marija“ za sv. očeta.

Tudi naj se pristavlja v prihodnje pri sv. maši in sicer od 1. maja do 1. novembra samo ob nedeljah in zapovedanih praznikih (mesto sedanje „imperata“), v drugih mescih pa vsak dan „imperata“ „pro Papa“ (n. 4.), kadar jo dopuščajo rubrike.

ljestvo božje ni sicer od tega sveta, ali na tem svetu je. Sestavlja se iz ljudi in za ljudi. Zato potrebuje tudi časnih pripomočkov, da dosega svoje namene. Ljubezen vernikov bila je tekom stoletij dovoljno preskerbela s takimi pripomočki apostolsko Stolico; ali sovražstvo in hudobija naših dni jej jih je večinoma zopet uzela. Ravno zato jo mora pa naša ljubezen in radodarnost nadomestiti. Ni vam treba, predobro vas poznam, veliko prigovarjati, da boste po svoji moči pripomogli za slavnostno darilo sv. očetu. Le to opomnim, da tudi v časnih zadevah ne moremo bolje poskerbeti zá-se in za svoje, kakor če imamo, dejal bi, Boga samega za dolžnika, in ne molimo samo z ustnicami, ampak tudi s svojimi darovi: „Posvečeno bodi tvoje ime! Pridi k nam tvoje kraljestvo!“

Opomnim vas na dalje, da je bilo tudi naše odrešenje le mogoče po žertvi, po daritvi. Bog sam je daroval ta dar; da je pa imel, kar naj za nas daruje, prišel je sam na zemljo, in ná-se vzel podobo hlapca. Jezus da življenje za nas; mi pa bi ne bili pripravljeni darovati za-nj nekaj minljivega blaga, da se s tem pospešuje češčenje in ljubezen do Jezusa Kristusa? — Opozoriti vas hočem konečno tudi v tem obziru na vzgled prvih kristjanov. Apostolsko dejanje pripoveduje, da so bili takrat verniki enega serca in enega duhá; enega serca in enega duhá med seboj, enega serca in enega duhá pa tudi z apostoli, katerim so velikodušno prinašali ceno prodanega imetja ter jo pokladali pred njih noge. ¹⁾ Bodimo tudi mi enega serca in enega duhá s sv. očetom, v katerem, kot nasledniku sv. Petra, biva polnost apostolstva. Položimo tudi mi svoje darove pred njih noge, in pokažimo takó, da imamo um in sercé za vzvišene namene sv. vere. Saj je ravno zato vstanovil Jezus Kristus v svoji cerkvi višepastirsko službo papeževo, da se na zemlji vedno vresničujejo vzvišeni nameni sv. vere. — Kratko še pripomnim, da bodo darovali sv. oče zlato mašo po namenu dariteljev. ²⁾

¹⁾ Act. 4. 31. seq.

²⁾ **Opomba.** S tem ukažem, naj se v vsaki fari napravi darovanje in sicer kjer je dvojna dopoldanska služba božja, dvakratno, h kateremu naj se verniki prejšnjo nedeljo povabijo, da se vdeležé s svojimi darovi zlate maše sv. očeta.

Došle svote določijo naj se najkasneje do 1. decembra t. l. kn. šk. ordinarijatni pisarni, da se bodo še pred slavnostnim dném izročile sv. očetu.

Če vas pa tako vspodbujam, da se prav živahno vdeležujete papeževe slavnosti, mislim in upam, da spolnim tako le voljo božjo. Nekaj posebnega je pač gotovo to, da nam Gospod Bog zlasti v zadnjih štiridesetih letih zopet in zopet kaže v Rim, na apostolsko Stolico, kaže bodisi po žalostnih, bodisi po veselih dogodbah.

Kakor pa niti en sam vrabec ne pade s strehe brez volje nebeškega Očeta, in kakor gotovo so nam sešteti vsi lasje na glavi, kakor pravi sv. pismo ¹⁾ tako tudi ni letó samo primerljivej, kakor bi se komu zljubilo reči, marveč godi se po sklepah božje previdnosti.

Gospod Bog, čegar modrost vodi in vravnava sv. cerkev vedno tako mogočno in ljubeznjivo, ²⁾ in kateremu edino sta znana dan in ura, katero je postavil v svoji moči, edino le on vé tudi, zakaj nas vedno tako živo uči, da je Rimska cerkev z naslednikom sv. Petra glava in središče edinosti, steber in terdnjava resnice. Naša dolžnost pa je, slediti glasu ter hoditi po poti božje previdnosti. Kviško tedaj, dragi moji! Naj nam je zlata maša sv. očeta radostna prilika, o kateri bomo navdušenega serca razodevali sv. vero in svojo vdanost do apostolskega Sedeža, kakor tudi svojo ljubezen in spoštovanje do papeža Leona XIII. ³⁾

Blagoslov vsemogočnega Boga, Očeta, Sina, in sv. Duha naj pride k nam in naj je vsegdar z nami. Amen.

V Ljubljani, 22. maja 1887.

JANEZ NEPOMUK

PO BOŽJI IN APOSTOLJSKEGA SEDEŽA
MILOSTI

teržaški koparski škof

Častiti duhovščini in vernim katoličanom

združenih škofij

mir, pozdrav in blagoslov!

(Konec.)

Ta učeča Cerkev pa tako čista v svojem nauku, tako mogočna v svojih posvečevalnih sredstvih, tako modra v svojih postavah, ta učeča Cerkev kje se nahaja? Nahaja se v škofih, kateri so po besedah sv. Pavla „od sv. Duha postavljeni, da vladajo Cerkev božjo“. Škofje imajo to oblast od Boga; da si je namreč izvolitev osebe odvisna od tistega, ki ima pravico škofa izvoliti in poterjati, vendar pa izvira oblast izvoljenega od apostelnov, katerim je izročil Kristus svoje poslanstvo: kajti apostoljska ni le rimska stolica, ampak vse z rimsko združene škofijske stolice.

Pa ko bi bil Jezus Kristus, ko je izročil svojim apostelnom in njihovim naslednikom, škofom, oblast podeljeno mu od nebeškega Očeta, storil vse popolnoma neodvisne eden od drugega, tedaj bi Cerkev ne bila eno telo, marveč množica nezedinjenih udov; isto tako bi bila nemogoča edinost duha ter bi se katoličani ne mogli ponašati, rekoč: „Mi, dasi nas je mnogo, smo eno samo telo v Kristusu Jezusu, mo telo in en duh“. Iz tega

¹⁾ Matth. 10. 29. 30. ²⁾ cf. Sap. 8. 1.

³⁾ Opomba. Kakor drugod, ustanovil se je tudi pri nas poseben odbor ki bode vodil priprave za dostojno praznovanje papeževe zlate maše v naši škofiji. Ta bode razglašal po potrebi tudi daljna poročila v tej zadevi.

Opomba. Ta pastirski list naj se z leco prebere vernikom.

tedaj, preljudi, je razvidno, kako potrebno je verhovno glavarstvo. Vsem apostelnom je rekel Zveličar: „*kakor je Oče mene poslal, tako pošljem tudi jaz vas*“; samemu Petru pa je rekel: „*Poterdi svoje brate*“. Vsem apostelnom je bila dana oblast odvezovati ali zavezovati, samemu Petru so bili izročeni ključi nebeškega kraljestva. Vsi aposteljni so bili postavljeni pastirji Kristusove črede, sam Peter je bil pooblaščen pasti jagnjeta in ovce t. j. biti glavar pastirjev, najvišji Pastir cele črede. Vsi škofje so tedaj nasledniki apostelnov, pa en sam je naslednik sv. Petra; vsi škofje so po besedah sv. Avguština namestniki božji, pa en sam je namestnik, kateremu je izročena skerb za vse škofije, za celo Cerkev; so škofje vseh škofij pastirji njim izročene črede; pa sam rimski škof je pervak med pastirji, poglavar vesoljne črede Kristusove.

Kolika tedaj, predragi! mora biti veljava tistega moža, kateremu je podelil Zveličar vso oblast čez vesoljno Cerkev! Raz svojega uzvišenega prestola zre po celem svetu, in ni ga kraja, kojega nadzorovati si ne bi štel v dolžnost! Na svojem prestolu dvigne On svojo roko, in čez dvesto milijonov katoličanov pripogne svoja kolena, sprejeti blagoslov, kterega jim deli skupni Oče! Na svojem prestolu povzdigne On svoj glas, in ta glas odmeva od obrežja reke Tiber do obrežja vseh rek, do vseh morskih obalov; beseda izgovorjena od namestnika Kristusovega na nizkem Vatikanskem griču doni po celem svetu, se dviga do verhov nebokipečih gorá po Aziji, Ameriki, Afriki in Avstraliji; odmeva po vseh planjavah, po vseh dolinah; ta beseda je postava za vso Cerkev. — Tako tedaj je Cerkev eno samo telo, ker ima le enega glavarja: kdor ni zedinjen z glavarjem, ni zedinjen s Cerkvijo.

Kakor velika pa je veljava naj višjega glavarja zato, ker se razteza po vsem svetu, ravno tako veliko in mogočno jo spoznamo, ako pomislimo, da je za vse čase in mora ostati do konca sveta. Kar človek napravi, lahko podere človek, kar Bog napravi, je večno: je že devetnajst stoletij, kar je govoril Kristus: „*Ti si Peter, t. j. skala, in na to skalo bom sozidal svojo Cerkev, in Tebi bom izročil ključe nebeškega kraljestva*“; in po devetnajst stoletjih ozirajo se kristjani zaupljivo na sv. Očeta ponavljajoč: Ti si Peter, t. j. skala, in na to skalo je sozidal Kristus svojo Cerkev in Tebi je izročil ključe nebeškega kraljestva. Leta 51. po Kr. je poklical sv. Peter aposteljne v zbor, da bi se določilo neko cerkveno vprašanje, in 18 stoletij in pol pozneje (8. decembra 1869) poklicali so sv. Oče Pij IX v cerkveni zbor škofo, da se določi verska zadeva. Preteklo je 18 stoletij in pol, odkar je sv. Peter vstanovil v Rimu svoj apostoljski sedež, in po preteklih 18 stoletjih in pol ima sv. Petra naslednik še svojo stolico v Rimu. Da, resnično: glavarstvo sv. Cerkve se ne poruši; rodu sledi rod, narodi pridejo in zginejo; vstanovijo se in preminejo države; podoba zemlje se predrugači: glavarstvo sv. Cerkve ostane, ostane zato, ker je sredina edinosti, zato ker v njem in po njem je sv. Cerkev eno samo telo: „*mi vsi smo eno telo v Kristusu*.“

Pa katoliška Cerkev ni le eno samo telo, ona je tudi en duh: „*eno telo in en duh*.“ Kralji narodov, rekel je pri zadnji večerji Zveličar svojim apostelnom, gospodujejo nad njimi in podložniki se jim prilizujejo z lepimi imeni; vi pa ne tako, marveč kdor med vami je največji, naj bode kakor najmanjši, in kdor je prvi, naj bode kakor hlapec. Glejte tu, predragi! kolika je razlika med posvetno in cerkveno vlado. Posvetni vladarji imajo deželo omejeno od sosednjih držav ter se imenujejo po načinu, po katerem gospodujejo nad svojo deželo; duhovno glavarstvo glavarja sv. Cerkve pa sega po vsem

obširnem zemeljskem krogu, in On se ne imenuje po velikosti svojega duhovnega glavarstva, ampak po njegovi natori. On se imenuje Papež, t. j. Oče, in ko so v šestem stoletju Carigrajski patrijarhi si dali naslov splošnih patrijarhov, tedaj si je dal Papež sv. Gregor I naslov: „*hlapec hlapcev božjih*“, in tega naslova se poslužujejo še dandanes papeži kot posebnega znaka svoje oblasti. Da, predragi! oblast posvetnih vladarjev je gospodstvo, oni morejo dati postave ter jih zopet odpraviti, in sami niso odvisni od postav, ktere dajo; duhovna oblast papežev je služba: oni ne morejo dati postav, ako ne po načelih postavljenih od Kristusa Jezusa, in postavam, ktere dajo, so oni sami kakor vsi drugi podverženi. Posvetnega vladarja se bojé radi njegove mogočnosti, ga ljubijo radi osebnih lastnosti: v katoliški Cerkvi je Kristus vse, posamezna oseba nič. Naj se odlikuje po mnogih in lepih čednostih ali naj ima mnogo pogrškov, papeževa čast radi tega ne uha, zato ker v osobi papeža se časti in ljubi Kristus, ki je sozidal svojo Cerkev na podlagi sv. Petra in njegovih naslednikov. Naj sedi Papež mogočno na svojem prestolu obdan od veljavnih mož, naj zdihuje v terde verige vkovan v temni ječi, ljubezen do sv. Očeta radi tega ne mine, ker v njem se časti, v njem se ljubi Kristus, ki je izročil Petru in njegovim naslednikom ključé nebeškega kraljestva. Da, še več. Napadi, ki so se godili in se godijo proti namestniku Kristusovemu na zemlji, ne da bi zmanjšali njegovo mogočnost in spoštovanje, ktero vživa pri svojih vernih sinovih, mu to marveč pomnožé; kakor so ob času, ko je dal hudobni Herod zapreti in v smert obsoditi sv. Petra, verniki združeni zanj goreče in neprestano molili; tako tudi, kolikorkrat se dvigne proti sv. Očetu kaka nevihta provzročena od njegovih sovražnikov, se zmaja ves katoliški svet, da pokaže svojemu Očetu vdanost in otroško ljubezen. — Vez, ki druží verne kristjane z namestnikom Kristusovim, ni zunanja, ni telesna, marveč znotranja, duševna, je močna vez sv. vere, ktera nam kaže v papežu sredino katoliške vzajemnosti; je vez kerščanskega upanja, ki nam kaže, da ima papež ključé nebeškega kraljestva; je vez ljubezni, ki zre v najvišjem Pastirju glavarja one Cerkve, ki je vsakemu katoličanu ljuba in draga kakor lastna duša.

Gledé na vse to mar ni povsem naravno, da se serca pravovernih kristjanov z radostjo polnijo, ko le mislijo na redko slavnost, ki se ima veršiti koncem tekočega leta, o priliki zlate maše preljubega nam Očeta Leona XIII! Ta preveseli dogodek spodbuja vesoljno katoličanstvo, da ravno pred vsem svetom skaže Namestniku Kristusovemu svojo posebno vdanost in ljubezen, zraven pa tudi neločljivo vez ki veže serca vseh pravih katoliških kristjanov med seboj.

Tudi mi, častiti bratje in preljubi sinovi! nočemo zaostati za drugimi pri tej splošni radosti. Mi hočemo združiti svoje goreče molitve za povišanje sv. Cerkve, za blagostan namestnika Kristusovega Leona XIII posebno s prelepo molitvijo sv. rožnega venca, ktero nam sv. Oče tako toplo priporočajo. In ker skerbé Leo XIII kot pravi oče za razširjanje sv. vere po katoliških misijonih, ktere velikodušno na vse mogoče načine podpirajo, in ker tako blagodušno prihité na pomoč onim, ktere je zadela kaka nesreča, bolezen ali potres, zato je dolžnost vernih sinov, da poskerbé svojemu ljubljene- mu Očetu potrebnih sredstev, da zamorejo neprestano izvrševati kerščansko ljubezen.

V to sverho se je že ustanovil v Terstu odbor, sestavljen iz odličnih osob, ki nabirajo med meščani radovoljne doneske v ta namen; tako želimo, da bi tudi mnogočastni gg. župniki zbrali po svojih župnijah

nekaj mož, ki naj bi pobirali med ljudstvom milodare za sv. Očeta. ter te doneske po dekanijskih vradih doposlali škofijskemu Ordinarijatu. Za dar se bo rado sprejelo vse, kar ima kaj vrednosti v sebi; kdor ne more dati denarja, naj da izdelkov svojega truda. Posebno vgodili bi izdelki, ki se rabijo pri službi božji, ker take izdelke darujejo potem sv. Oče misijonarjem, ki se trudijo v daljnih krajih za razširjanje sv. vere, pa nimajo vedno pripravnih pripomočkov za olepšavo cerkvá in opravljanje božje službe.

In celega serca podelim vsem svoj pastirski blagoslov.

V Terstu dné 16. majnika 1887.

Janez Nepomuk.

Škof.

Družba zoper družbo. Vojska zoper vojsko.

(Dalje.)

Glejmo vojaški stan, kako je vravnán in razversten. Kako so službe in posebne dolžnosti in opravila razdeljene. Ko bi imel samo stotnike in generale, drugih stopinj službá pa ne, bi li obstal? Bi li svoj namen in cilj dosegel? Ali bi imel pravi red, disciplino? — Tretji red sv. Frančiška pa je velika armada v kraljestvu Kristusovem na zemlji, v sveti kat. Cerkvi; ki ima nalogo vojskovati hudi boj zoper spridenosti sedanjih časov, zoper hude zlege družinskega življenja, zoper načela framasonov, zoper vse nasilstva in moči satana, sveta in poželjivosti mesa i. t. d. Zatoraj naj se po vsih redovnih postavah in po vsih pravih vravná in dobro organizira.

Nasprotniki tega sv. reda in piškavi nevedneži, kateri ga prav in dobro ne poznajo, mu očitajo to in ono, mu podtikajo marsikaj slabega, ali to in ono na zlo presukavajo. Marsikaj vidijo na kacih udih nerednega, nepridnega, napačnega; zavoljo tega pa ves III. red grajajo. Res je, marsikaj je na udih kacih graje vrednega; pa kaj je temu naj več krivo? Sveti III. red se včasi morebiti prav ne vodi, ni prave paznosti, ni organiziran.

Zato pa ni pri nekterih udih redovnega, pravega življenja, ne dostojnega obnašanja, ni pravega blazega sadú; ker je po nerodnosti in mlačnosti gojiteljev postalo puhlo in pritlikasto drevo, ker so udje redovni brez prave organizacije in nadzorništva, brez dobrega vodstva, preveč sami sebi prepuščeni. Naj se vlada, vpravlja in vodi red dobro, po vsih postavah nove vstanove od sv. Očeta Leona XIII; gotovo bode potem življenje udov boljše, spodobnejše, čednostno, spokorno, kerščansko; gotovo bodo napake in nerednosti odpadle. Naj se ljubeznjivo učí in pazi, da se sveto redovno vodilo pri vsih udih, v vsakem stanu in spolu, v cerkvi in doma spolnuje; kmalo se bode vse na bolje obrnilo in šlo bo pravo pot. Prikazal se bo stoterni dobri sad. Se vé, da brez vseh hib in slabosti pa nikoli ne bo. Tisti pa, ki imajo risovo oko za III. red in ude njegove, kateri vedno grajajo in se zmerdujejo, naj malo bolj v sebe, na sebe in okolo sebe pogledajo; gotovo bodo tudi dosti popravka našli. Ako so pa predpostavljene, naj popred sebe operejo in prav vredijo, potem naj pa še tretjerednike ocedijo in v vsem dobrem lepo podučijo in k pravi, resnični pobožnosti privadijo.

Poglejmo pa sedaj v župniji dobro vravnnavani in skerbno gojeni III. red; kolikošne duhovne in telesne

koristi in dobrote donaša. 1. Tretji red posreduje, vpljiva in milo-resno vabi k resničnemu spreobrnjenju, s pravega pota zašle duše k Bogu in temeljitemu poboljšanju. 2. Bratje in sestre spolnujejo božje in cerkvene zapovedi; k temu so se posebno odločili in obljubili; varujejo se bolj skerbno greha in grešnih priložnosti. 3. Opravljajo več dobrih in pobožnih del. 4. Živijo mirno, pohlevno in ponižno, goreče molijo, službo Božjo zvesto obiskujejo, sv. zakramente mesečno prejemajo; skerbijo za lepoto hiše Božje in spodobno-častljivo obhajanje službe Boga najvišjega. 5. Skerbijo za bolnike, umirajoče in za duše v vicah. 6. Drugim, neudom so v lepi izgled, svarilo in budio k pokori in čednostnemu kerščanskemu življenju. 7. Nečimerna noša in nepotrebni lišp se opusti; zmerni so v jedi in pijači; brez potrebe ne idejo v kerčme, velikih gostij se ogibljejo; ne popivajo, ne igrajo za denar; za nevarne gledališča in komedije ne trosijo denara. Koliko blaga in denarja se s tem prihrani za resnične potrebe; v tem le že obstoji veliki blagor in korist za čas in večnost. 8. Nimajo grešnih zvez, mesene ljubezni, znanja in občevanja; zopet je to hasen za dušo in telo. 9. Ako je kaki redoven ud v zakonski stan poklican, se s spodobnostjo in molitvijo, pošteno in pametno, previdno in zmerno pripravlja in stopi vanj. 10. Tretjeredniki, kateri so v zakonskem stanu, živijo v kerščanski ljubezni in slogi med seboj, se zvesto deržijo določenih mejnikov svoje zakonske pravice; ohranijo v spodobnosti in svetosti zakonsko posteljo, izrejšajo v strahu Božjem prav po kerščansko svoje otroke. 11. Predpostavljeni, gospodarji in gospodinje, kateri so udje III. reda, skerbijo in se trudijo, da vsi njihovi podložni in družina lepo kerščansko živijo, da sv. dolžnosti pravega kristjana zvesto spolnujejo; odvrtačujejo od svojih slabe in pohujšljive družčine, sv. veri in kerščanskem duhu nasprotne časopise, knjige in knjižure i. t. d.

(Dalje nasl.)

Po velikonočni spovedi.

Velikonočni čas je zopet minul. Vsi zvesti otroci svete Cerkve so se v zakramentu svete pokore spravili z Bogom. Ako so bili prej vsled velikih grehov zgubili milost božjo, so jo sedaj zopet pridobili. Sklenili so tudi terdno, greha se verovati. Zdaj je vse na tem, da bodo mož beseda.

Skušnjava utegne le prekmalu priti; brez boja bodo težko kateri ostal. Le na ta boj je navezana naša sreča ali nesreča. Kedor se prav bojuje, bode zmagal in bo prejel plačilo za hudi boj. „Ker se je prav boril,“ pravi apostelj, „bode kronan.“

Kdor se hoče prav bojevati, mora že takoj v začetku se v bran postaviti; posebno je to potrebno pri skušnjavah zoper sveto čistost, o katerih skušnjavah naj katero rečem.

V največ primérlejših skušnjava ne pride z vso svojo silo in naekrat, ampak se le polagoma razvija. Morebiti je v začetku le misel v zvezi z nagnjenjem k grehu. To nagnjenje bi se potem lahko premagalo koj v začetku.

Ako pa se vdamo takim mislim, se počasi vedno bolj in bolj vkoreninijo in nagnjenje postane vedno hujše. Tedaj pa že težje premagamo skušnjavo. Na ta način se težje borimo, ako v začetku premišljujemo, ali je res greh in zakaj je greh? In ako nimamo serčnosti v začetku ko je veliko laglje se zoperstaviti, kje jo bomo pa potem dobili, ko je skušnjava vedno večja.

Vsako, kateri se ni koj v začetku odločno zoperstavil skušnjavi, posebno kar zadeva čistost, izpostavlja

se gotovi nevarnosti, da bode zabredel sčasoma v najgerše pregrehe, katerih se bode jako sramoval, čeravno je mislil, da ni mogoče tako daleč zabresti. Huda nagnjenja so enaka divjim zverim; dokler so v sponah, niso škodljiva, ako se jim pa s spon olajšajo in se jenja jih tako strogo deržati, raztergajo vezi in razširjajo smert in pogubljenje okoli sebe.

„Nevarno je leva zbuditi,“ pravi pesnik; dokler lev spi, ni nevaren, in ako se pa zbudí, izbudí se ob enem tudi njegova kervoželjnost in gorjé onim, katere doseže!

Tako spi tudi hudo nagnjenje v človeku; skušnjava ga pa zbudí; ako se to koj v začetku ne zabrani, zbudí se divja zvér, hudo nagnjenje, z vso poželjivostjo po nasitenji, to je, po grehu in gorjé duši: smert jo zadene!

Veljá naj vam zlati rek: „V začetku zoperstati!“

Že poganski pesnik je rekel: „Principiis obsta,“ to je, brani se v začetku; prepozno se je potem zoperstaviti, ko je nevarnost narastla.

To je toraj prvi pogoj „k vspešnemu boju.“ Kdor se koj v začetku zoperstavi in slabe misli odganja, smé se nadjati, da bode zmagal, ako se še k Bogu zateče in ga pomoči prosi. Kdor se koj v začetku skušnjave oberne k Bogu in spozná svoje slabosti, je že skoraj zmagal; psalmist pravi: „On me bo klical na pomoč, jaz ga bom uslišal, bodem mu pomagal v boji in mu podelil častno zmago.“

Naj slabejše je pa, ako začnemo premišljevati, ali je to, k čemur nas skušnjava napeljuje, v resnici greh in če morebiti ni dovoljeno?“ Taka bila je tudi zvijača satanova v raji. „Zakaj ne jesta od vsih drevés?“ Eva začela se je pogovarjati in kači je rekla: „Ako s tega drevesa jeva, bodeva umerla.“ Satan pa odgovori: „Nikakor ne bodeta umerla.“ Komaj je Eva jedla od prepovedanega sadú, že je spoznala, da je grešila. Tako zgodilo se je tudi tisoč in tisoč drugim, kateri se niso takoj v začetku zoperstavili skušnjavi. Narava, posebno kedar se je satan poslužil, je jako prekanjena in nam tisoč vzrokov navede, zakaj ni to, k čemur nas napeljuje, greh; ker pa obudi skušnjava v nas poženje, da bi to storili, kar poželimo, in ker človek tisto rad verjame, kar poželi, verjame naravi in storí — greh. Potem res takoj sprevidi, da je prekanjen; a kaj hoče, prepozno je. Toraj nikar nikdar ne premišlujte, smpak takoj storite, kakor je gospod storil s satanom: „Pisano je: to imaš storiti! Tega ne smeš storiti! Božja beseda je in ostane vekomaj resnična.“

Še nekaj hočemo konečno omeniti, kar je s prejšnjim v tesni zvezi. Ako se človek takoj v začetku zoperstavi za slavno zmago, gotovo to tudi doseže, ako skuša skušnjavo od sebe odverniti, ubrani se pa že, da jih radovoljno nima; ali mnogokrat se lahko obvaruje, ako krotí svoje oči in ušesa in se ogiba krajev, kjer ga skušnjavec moti.

To je še ložje storiti, ako ima človek terdno voljo. Skušnjave, katere smo sami povzročili s tem, da nismo krotili svojih čutov ali da se nismo ogibali priložnosti, so še hujše, ker ni milosti božje. Ako se je kdo radovoljno podal v skušnjavo, se je gotovo podal pred najglobokejše brezno, v katerem bo poginil, če naj hitreje in še ob času ne beží.

Skušaj toraj odverniti skušnjavo. Ako pa le pride, „boju se prav in zoperstavi se koj v začetku!“

Tatovi ne vlomijo v ubožne hiše, kjer ni nič ukrasti, ampak v hrame premožnih, kjer upajo dobiti dosti denara in blaga; tako tudi satan — peklenski tat — najrajši nadlega in skuša čedne in dobre ljudi, da bi jim pograbil njih zaslužnja ali jih celo v greh za-

peljal. Za brezbožne in pregrešne ljudi se ne meni in ne zdí se mu vredno jih skušati, ker so zarad svojih pregréh že tako njegovi sužnji.

Posebna pomoč zoper skušnjave je pa med drugim tudi klicanje v presv. Marijino imé. Ribe mečulje, pravi neki pisavec, ne more sovražnik ne napasti, ne ubiti, in ne v mrežo vjeti. Kajti svoje sovražnike suje z dolgim mečem, ki ga ima v glavi, mrežo pa z njim preséka. Kar je tej ribi meč, to je nam češčenje in klicanje Marije zoper skušnjave.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Premilostni gospod knez in škof so se 27. t. m. ob 8ih zvečer poverili z birmanja v Ljubljano — potem ko so v Stari Loki prejšnji dan birmali 668 otrok in drugi dan obiskali slavno črnogrobsko cerkev.

Na vsem birmskem obiskovanji so bili povsod sprejemani in spremljani z naj večimi slovesnostmi. V Idriji so 22. t. m. birmovali od 7ih do 11ih, in potem še vodili navadno slavno procesijo sv. Ahacija s presv. R. Telesom in štirimi evangeliji, ki je terpela do poli dveh popoldne; ob 5ih popoldne zapustili so Idrijo med slavnim spremstvom, kakor so bili sprejeti o prihodu.

V torek, 28. t. m., ob 10ih so v stoljni cerkvi opravili veliko černo mašo in molitve za ranjcega cesarja Ferdinanda.

V praznik ss. Petra in Pavla pa so imeli veliko slovesno sv. mašo ob 10ih.

V Ternovskem predmestju so zopet letos prelepo in častitljivo obhajali god svojega patrona sv. Janeza Kerstnika. V god sam, v petek, so ob 8ih maševali preč. gospod stoljni dekan dr. Henrik Pavkar, ker so premilostni knez in škof bili na birmovanji. V nedeljo pa so bile slovesne opravila. Ob devetih je imel pridigo in veliko sv. mašo med azistenco vrednik tega lista; pričujoč je bil med drugimi odličniki ko zastopnik patronske pn. gosp. mestni župan Peter Grasselli in polna cerkev vernikov. Slovesnost je poviševalo preizverstno petje na koru. Popoldne o 1/25 je pridigal grajski kurat čast. gosp. Tomažič. Cerkev, ki nima uobenh navadnih prihodkov, je dobila ta dan pri darovanjih prav lep in doželjen pomoček v denarji in prav velikem številu sveč. Opomniti moramo še, da blaga devica Liza Doberletova je bila zbrala in lepo vravnala blizo sto malih deklic, ki so s svečami v naj lepšem redu pri popoldanskem opravilu šle s paroma k darovanju. Take opravila veliko pripomorejo, da mladina začne zgodaj ljubiti cerkev in božjo službo, kar je v Ljubljani in sploh po mestih še posebno koristno, ker pri mnogih otrocih se premalo na to gleda. Pri družih se pa tudi opazuje, da prihajajo v cerkev, pa se prav slabo obnašajo, ker nimajo potrebnega nadzorstva in doma ne poduka, še manj pa lepega zgleda. Vidil sem nedavno že precej stegnjenega švigavca pred velikim oltarjem, ki se je obnašal kakor pri kaki veselici. Roke imajo taki v žepu, ali kakor bodi napačno, zijajo kamor se jim zljubi, pokleknejo včasih še pri povzdigovanji ne; o kaki molitvi še misliti ni. Namesto molitvenih bukvic včasih pridejo s palčico v cerkev! In taki mali komedijanti se imajo šteti včasih še med olikane z rokovicami... Ali ni to žalostno? Veliko dobro delo tedaj skazuje, kdor uč mladino lepo se obnašati pri božji službi.

Pri sv. Petru v Ljubljani, v starodavni farni cerkvi, so prelepo obhajali svojega patrona. Cerkev,

sama na sebi tako lepa in častitljiva, je bila zunaj z mlaji in znotraj z zelenjem in dragim svežim cvetličjem po vsih oltarjih in družih prostorih bogato ozališana. Posebno pa se lepo podá čisto novi véliki svetilnjak, ki ves pozlačen kakor s solnčnim sijanjem in z mnogimi svečami se sredi cerkve lesketá. Tudi pred vélikim oltarjem visí nova, prav zala sreberna svetilka. Ob prezbiteriji ste verh druge olepšave stali dve velikanski cipresi. Veliko sveto mašo med dostojno azistenco so dopoldne opravljali mil. gosp. prelat dr. A. Čebašek, prazniku prav primérno pa je pridigal znani govornik gosp. kaplan Maleušek, kakor tudi popoldne ob dveh gosp. katehet Smrekar. Mogočno zvonilo v zvonikih in prav izverstno petje na koru je poviševalo cerkvena opravila. Vidi se sploh po ljubljanskih cerkvah, da Ljubljančani goreče skerbé za čast in lepoto svojih božjih hiš; Bog daj, da bi vse skozi bili ravno tako in še bolj skerbni vsak za svoj lastni duhovni tempelj. Kak čverst misijon v eni farnih cerkev, kakor je bil nedavno v premajhni novi cerkvi Jezusovega Serca, bi utegnili v tem oziru dobro tekniti.

Iz Amerike. Št. Pavelski „Wanderer“ je pred nekaj časom prinesel blago poročilo iz Rima, kjer se je takrat nabajal ameriški kardinal Gibbons. Pripoveduje pa, kako je kardinal 25. sušca (šmarni dan v pósti) v posest vzel svojo naslovno cerkev Marije D. unstran Tibere. V njegovem spremstvu je bil tudi Št. Pavelski škof Jan. Ireland. O tej priliki je kardinal imel priserčen govor, ktereга je daljnopis tako urno prenesel v Ameriko, da so ga časniki v enem tednu potem že oznaniti zamogli in smo ga že v treh tednih iz Rima skozi Ameriko v Ljubljani imeli. Ta govor je tudi v v političnem pomenu silo tehten. Kardinal pravi:

„Da so mi sv. Oče to baziliko izročili za naslovno cerkev, to me je navdalo z neizrečenim veseljem in hvaležnostjo. Kajti kakor tukaj stojim v prvem tempelju, kateri je v Rimu bil postavljen preblaženi Mariji Devici na čast, tako je v moji daljni domačiji (v Ameriki) moja stoljnica naj stareja v zveznih državah, ki je Mariji D. posvečena.

Častitljivo poslopje, v katerem smo mi tukaj zbrani, nas v duhu vodi nazaj v Katakombe (podzemeljske rake, pokopališča). In kakor se neprejenljiva skerb papežev kaže v teh iz kamna zidanih tempeljih, kateri so čast večnega mesta (Rima), tako se ta njih skerbljivost še bolj kaže v postavljanji duhovnih Sijonovih zidov po vsem kerščanstvu in v vsih časih.

Berž ko so zvezne ameriške države dosegle samostojnost, je papež Pij VII ondi vstanovil katoliško hierarhijo (cerkveno vlado) in izvolil je g. John Carrolla za prvega šofa v Baltimoru. Naša katoliška srenja je takrat štela le nekaj tisuč duš, razkropljenih zlasti po državah Novem Jorku, Pensilvaniji, Mariland-u. Do danes pa je po rodovitni milosti Božji takrat vsajeno gorušično drevo dorastlo v silovito drevo, čigar veje našo lepo deželo obsenčujejo od konca do kraja. Kjer je bil v začetku tega stoletja le en sam škof, jih je zdaj 75, ki tu delajo v svojem poklicu. To siluo naglo rast imamo za Bogom in skerbljivostjo sv. Stola zahvaliti državljski svobodi, katero živimo v naši olikani republiki.

Kakor so naš sv. Oče Leon XIII rekli v svoji preslavni encikliki o vstavi kerščanskih držav, Cerkev ni navezana na nobeno določeno državsko obliko. Zlaga se z vsako, raste in se razvija, akoprav včasih med zadržki. V ozračji prostosti kakor roža cvetè.

Kakor ameriški državljan, ne da bi bil slép za naše slabosti, rečem s hvaležnostjo in ponosom, da se prištevam k deželi, ktere vlada nas varuje in brani. ne da bi se mešala v opravičeno spolnovanje našega

vérškega poslanja kakor oznanovalec evangelija Kristu-sovega. V naši deželi je prostost in vendar ne razuzdanost, je oblast in vendar ne samovoljnost. Ne zapira se z zidom proti tujcu, pa tudi ne potrebuje mračnih ostrožji za svojo obrambo, kajti živi z vsim svetom v miru. Čuti se varno v zavesti svoje moči in svoje dobrovoljnosti do slehernega.

Pošten nasélec, ki si išče mirne domačije, je dobrodošel ob njenih bregovih. Ako pa tudi nobeden ne ugovarja, da ima prosto državno bitje, je pa tudi krepko. In vendar je naš narod močan — močan v velikanstvu postave, zvestobe svojih državljanov in v ljubezni ljudstva do svojih prostostnih vravnáv.

Res je, da tudi v Ameriki so resnobne družbinske prašanja, s katerimi se državljani morajo pečati; vendar ne dvomim, da z Božjo pomočjo zdravo serce ameriškanskega ljudstva bode te prašanja mirno prevdarilo in rešilo brez silovitih pomočkov in brez škode posameznih.

Sv. Oče so blagovolili pokazati svojo blagovoljnost do velike ameriškanske republike, pokazati ob enem, kako da cenijo častitljive ameriškanske škofe v združenih državah, ter so sedanjega nadškofa Baltimorskega povzdignili v kardinalske čast. Za odlikovanje Njim izrečem zahvalo za-se, za duhovne in vernike svoje škofije. Zahvalim se jim tudi v imenu svojih častitih tovaršev, škofov, duhovnov in katoliškega ljudstva v ameriškanskih državah. Za to odlikovanje zahvalim se mu ne manj tudi v imenu po nevednosti od nas ločenih bratov svoje domovine, kateri, če tudi niso našega vérškega prepričanja, vendar vedó ceniti čast, ktera je prišla v délež naši skupni domovini, in so že enekrat očitno in serčno občudovali državniško umetnost, apostoljske čednosti, pa priserčno dobroto preslavnega višega pastirja, ki ima sedanjó dobo v posesti sv. Petra Stol.“

Razgled po svetu.

Ogersko. Na Madjarskem je zmagal pri volitvah Tisza in z njim kalvinstvo, ki se je prederznilo dva škofa prestaviti brez privoljenja papeževega, kar se nikoli zgoditi ne sme. Vlada vsled privilegij voli škofe, ne smé pa jih prestavljati. Judje in kalvini utegnejo to lepo deželo spraviti še v velike stiske. Bog se usmili kraljestva sv. Štefana.

Rovarska Francija hoče napraviti razstavo v spomin človeškega klanja ali leta 1789. Monarhiške vlade, in celo Italija, so odrekle vdeležitev. Francija, ki ima naj več državni dolg, prederzni framasoni iščejo blezo še enkrat Bismarka v deželo privabiti, da jo úene popolno na kant to nesrečno dežeio!

V Cincinnati v Ameriki je podpredsednik in kasir za več milijonov oplahtal banko „Fidelity-National-banko.“ — To ni nič novega v novi éri; brezvércu k denaru in pa mačko k salu!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

V splošnji namen so za mesec julij priporočeni v molitev

Gospodarji in posli.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. očeta papeža.)

Mož, žena in otroci so udje ene družine. Pa včasih samo ti udje družini ne zadostujejo, potreba je še poslov.

„Tudi posli se morajo prištevati družini, kajti ž njo so tesno zvezani ne samo po pogodbi, ktero sklenejo z gospodarjem, temuč tudi po ljubezni, ki naj jih veže z njihovim predstojnikom“ — tako smo pisali lansko leto. Povdarjali smo to vzlasti zavoljo tega, ker le prevečkrat sta si gospodar in služabnik med seboj popolnoma tuja v obnašanji; gospodar dá, kar mora dati — in hlapec stori, kar mora storiti. Oba se deržita strogo svoje pogodbe; ljubezni ni med njima nobene.

Pa je bilo mar zmeraj tako? — Ne.

Abraham ni imel nič otrok, imel pa je zvestega hlapca Eliezerja. O tem govori, da mu hoče zapustiti svojo premoženje. Ko se pa spolni prerokovanje Božje in dobi sina Izaka, tedaj izroči staremu Eliezerju imeniten posel, da poišče nevesto njegovemu sinu. To kaže, koliko je Abraham zaupal svojemu hlapcu; pa ob enem tudi kaže, da je moral imeti ta Eliezer zvesto, pošteno serce, ki se ne dá kupiti niti za kupe zlata. In znanu je dovolj, kako je Abrahamov služabnik izveršil njegovo povelje. Ravval je silno vestno, previdno; skerbel je, da je vstregel želji svojega gospodarja. „Naložil je dragocenosti svojega gospoda ter se napravil na pot v Mezopotamijo. Pride do odkazanega mesta poklekne na kolena ter moli: „Gospod Bog mojega Gospoda, daj mi danes srečo, da se vse dobro izide. in prosim te, skaži danes milost mojemu gospodarju.“ In Bog ga je uslišal, vse je šlo po sreči.

Putifar je izročil Jožefu, kterege je kupil med sužnji, vse gospodarstvo svoje hiše; za nobeno stvar se ni menil, razun „za kruh, kterege je jedel Jožef.“ In Jožef se je hvaležno spominjal tega zaupanja, v skušnjavi ga je ravno ta zaupljivost gospodarjeva podpirala, da je ostal zvest Bogu in zvest svojemu gospodu.

Taki so bili posli in gospodarji v starem zakonu. In dandanes — naj bi tudi tako bilo.

Tudi je bilo tako — v lepih starih kerščanskih časih, po katerih tolikrat zdihujemo. Tedaj je živel marsikak Jožef in Putifar; živila marsikaka sv. Notburga, sv. Zita. Kedar bodo časi zopet kerščanski, živele bodo zopet take pobožne duše, ki so izgled vsim poslom in vsem gospodarjem.

1. Kerščanski gospodar gleda že, koga vzame v službo, namreč le take, ki so zanesljivi kristjani, ali si vsaj prizadevajo, da bi pošteno živeli. Kako gospodar, če je vesten — to se pravi, če ima kerščansko serce, more jemati v hišo spridene ljudi? kako more oče med svoje otroke poslati strežnike in tovariše, ki so že zdavno zgubili nedolžnost svojega serca, zapravili mir svoje vesti? — Če vidi pošten gospodar, da je hlapec svojo dolžnost storil, dá mu, kar mu gré — po besedah sv. pisma: „Vi gospodarji, dajte svojim hlapcem, kar je prav in pošteno; saj veste, da imate tudi vi gospodarja v nebesih (Kol. 4. 1).“

Zahteva pa dober gospodar od svojega posla, kar more storiti, — nikoli ne preveč. To sicer resno in odločno, ali vendar vsikdar ljubeznjivo, dobro vedoč, da je tudi posel njegov brat v Kristusu, ki je Gospod vseh, ki v osebah ne dela nobenega razločka, od kterege vsakdo prejme, kar je storil. Efež. 6, 8, 9.) Gospodarji in gospodinje po kerščanskih hišah se zavedajo, da ni zadosti, da se dá poslu hrana in obleka in dogovorjena plača; marveč tudi skerbé za dušo njegovo, da posel ne dela pohujšanja, pa da tudi drugi ne dajejo poslom pohujšanja.

2. Lastnosti kerščanskega posla. Ta ne gleda takrat, kedar išče službo, toliko na to, kako se bo njemu dobro godilo, da bo tesno z vsem potrebnim in morda celó nepotrebnim preskerbljen in založen, marveč veliko bolj na to, da bo sebe zveličal: za

dušo skerbi najprej. Kedar pa dobi službo, ki je njemu po mislih, potem je svojemu predstojniku zvest, vdan, pokoren, hvaležen. Tako hoče sv. apostelj: „da so hlapci podložni svojim gospodarjem in da njim gredó povsod na roko, da njim ne ugovarjajo, da jih ne goljufujejo, marveč da povsod in vsikdar zvesti ostanejo — ne kakor oni, ki služijo le na oko, da bi ljudem dopadli, ampak kakor hlapci Kristusovi, ki radi storé voljo Božjo“ (Efež. 6, 6. 7.) Ravno tako tudi radi storé pošteni posli voljo svojega gospodarja. Oni so hiši povsod na pomoč; pomagajo tam, kjer so dolžni pomagati in kjer niso dolžni pomagati. Zlasti otroke ljubijo ter jih podučujejo v svetih resnicah. Se vé, da njih življenje je dostikrat grenko in britko; pa te nadloge prenašajo voljno, spominjajoč se na Gospoda Kristusa, ki je na-se vzel vse nadloge in vse križe celega sveta. Zavedajo se, da vsak ne more biti imeniten, ne vsak bogat, ne vsak zapovednik; in na ta način je mogoče, da so srečni, zadovoljni, da radi poslušajo svojega gospodarja. Tako nastane po nekterih hišah ono lepo razmérje med posli in gospodinj in gospodarjem, da se jih nekteri leta in leta spominjajo — še poznejše čase. Gospodar ljubi posla — in posel gospodarja.

Sliši se včasih ugovor: Prej je treba storiti, kar zahteva gospodar, potem še le, kar zahteva Bog, — tako se ugovarja, pa to le takrat velja, ako bi posel zarad pobožnih opravil, ki niso zapovedane, zanemaril svojemu gospodarju dolžno delo. Pa v resnici je ravno narobe, t. j. Boga moramo bolj poslušati, kakor ljudi. Važno je to za gospodarja in posla: gospodar naj nikdar ne tirja kaj tacega, kar je zoper postavu Božjo, in posel zopet ne smé biti tako alepo pokoren, da bi storil morda še to, kar Bog prepoveduje. Prav za prav je en sam zapovednik — in ta je Bog. Vsakdo drugi, kdor zapoveduje, zapoveduje v imenu Božjem; zato mora posel pač pokoren biti, pa pokoren biti zavoljo Boga, ker Bog tako hoče. Kdor zapoveduje, mora pa tudi pomisliti, da je še eden nad njim — da naj torej zapoveduje kakor je prav, in kar je prav. Čisto napačno je, če dela kedo s svojim poslom, kakor z brezumno živino. Saj človek je vstvarjen po podobi Božji in je poslednjič le Bogu samemu podložen.

Gospodarji pomislite te resnice, in spoznali bote, da Bog ne gleda na osebo. Karkoli storite tudi naj manjšemu vašemu bratu, tudi svojemu poslu, poplačal bo vam Gospod, kakor bi njemu samemu to storili. Posli pak pazite, kaj tirja Bog od vas. Spolnujte njegove zapovedi, in v dedšino vam bode plačilo Gospodovo.

Tedaj serca in oči kvišku k Gospodu! Molimo k Jezusu, ki je v hlapčevski postavi prišel na zemljo, ne da bi mu stregli, marveč, da bi on nam stregel. Vi, ki zapovedujete, glejte krotko Serce njegovo, in vi, ki poslušate, bodite ponižni, kakor je bil Gospod ponižen.

Posebni nameni za mesec (julij.)

8. S. *Kilijan*. Vodniki, ki vodijo popotnike na visoke gore, da bi jih potujoči drugoverci ne pohujšali; mnogo pijancev in igralcev; sirote.

9. S. *Anatolija*. Zmernost in ponižnost v obleki; neka misijonska pravna zadeva; poljski sadeži.

10. *Sedem sv. bratov*. Z molitvenim apostolstvom posebno združene bratovščine; več onemoglih dušnih pastirjev.

11. S. *Pij I.* Katoliška društva, da bi živahneje delovala; hude kupčijske in hišne zadeve; bolnišnice; skušani.

12. S. *Andrej Rin-ski*. Rešitev mladine s pomočjo katoliške šole; spreobrnjenje jr; za dobre duhovne pastirje po srenjah.

13. S. *Eugenij*. Vojaki; za kerščanskega duha pri gospodinjah; za varstvo zoper hudobno obrekovanje.

14. S. *Bonaventura*. Za povzdigo prave vede na katoliški podlagi; za razširjanje tretjega reda; več grofovskih in knežjih rodovin.

15. S. *Henrik*. Za pravo, gorečo ljubezen do bližnjega; za moč in mir v mnogih britkih trenutkih življenja; nekdo, da bi bil obvarovan velike denarne zgube.

16. S. *Marija Karmelska*. Karmeliški red; več nezvestih otrok Marijinih; več bojazljivih oseb v skušnjavah.

17. S. *Aleš*. Avstrijski cesar; prihodnji novomašniki; zatertje prostozidarstva; zanemarjena mladina po mestih.

18. S. *Kamil*. „Duhovni in obhajanci“; ženske družbe, ki se pečajo z reševanjem ženske mladine; zdravljenje od vkoreninjene boleznii.

19. S. *Vincencij Pavljanski*. Za razširjanje in ojačenje Vincenciških društev; več ljudi, ki so nesrečni v svojem stanu; duhobolniki.

20. S. *Jeronim Emil*. Katoliki na Laškem; marijanske kongregacije tergovcev; za nastavljenje več proforskih mest z dobrimi, katoliškimi profesorji.

(Konec nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Hči priporoča svojo nevarno bolno mater za pomoč in zdravje, če je Božja volja. — Neka bolna oseba od gosp. duhovnega pastirja serčno priporočena. — Neka dušna zadeva.

Zahvala.

Bila sem v nevarnosti velko blaga zgubiti, prosila sem pa Mater Božjo, sv. Antona in sv. Frančiška za pomoč, in sem obljubila, da, če ga bodem dobila, hočem v Danici uslišanje naznaniti. Dobila sem vse pošteno. Serčna zahvala bodi Mariji Materi Božji, sv. Antonu in sv. Frančišku, da so mi pravico varovali. M.

Listek za raznoterosti.

V uršulinskem ljublj. samostanu je 27. t. m. zjutraj ob 3/6 za vratno boleznijo umerla čast. M. Borgija Kobljar od vedne Pomoči, roj. v Ljubljani l. 1852, preoblečena l. 1872, obljubo storila 1876. Bila je goreča učiteljica mladine, prav dobra in pohlevna duša; torej je za šolo prav občutna zguba. Bog ji daj večni mir!

V Št. Iliju, v Slov. goricah, je umerl ondotni župnik č. g. Ant. Merčnik. R. I. P. Oskerbnik je postal č. g. kapl. Fr. Murkovič.

Šolske Drobstinice v 25letni spomin smerti A. M. Slomšek-a. Učiteljem, odgojiteljem in šolskim prijateljem spisal Fr. S. Jamšek, nadučitelj itd. V Ljubljani natisnil in založil J. R. Milic 1887. S Slomšekovo kamnotisno podobo na čelu. Vel. osmérka, 215 str. Cena v brošurnem iztisu 1 gld.; vez. 1 gld. 20 kr. — Da bi se tudi od strahá učiteljstva vredno obhajal 25letni spomin prvega pedagoga slovenskega, ki je umerl 24. septembra 1862, v ta namen je gosp. Jamšek to knjigo spisal. Obsega pa življenjepis A. Slomškega, kot pedagoga, domo- in rodoljuba slovenskega; nasleduje nekaj več ali manj času primérnih sestavkov, in konečno 43 šolskih nalóg in nad 60 pravopisnih váj s pravili in nalogami vred.

Delce ima prav veliko in dobrega blaga, mično obliko in zna gotovo mnogo koristiti Slovincem. Med priporočevanjem bukev za branje vender je kaj, kar ni priporočevati, in ako se reče: to in to je za odrasčeno mladino, je treba pomniti, da marsikaj, kar ni za otroke, tudi za mladino ni nič boljše, kajti pri zbujenih počutkih so zaljubljene sanjarije lahko še bolj kužljive kakor pa priprostih otrocih. Torej: čujte!

Življenje sv. Frančiška in III. red. Sostavil po italijanski izdaji „Vita aneddottica popolore di S. Francesco“ in pomnožil K. Bon. Čigon, duhoven tretjerednik. Z nadškof. dovoljenjem. V Gorici. Knjižica z 88 str. obsega v vod, predgovor in nadalje življenje sv. Frančiška Seraf., poslednjič Vodilo udov 3. reda, ki so med svetom. V vvodu pripoveduje, da 3. red sv. Frančiška Seraf. šteje od začetka do današnjega dné 7 papežev, veliko število kardinalov, nadškofov, škofov in imenitnih oséb duhovskega stanú. Izmed svetnih pa 134 cesarjev, kraljev in kraljic, knezov in kneginj veliko trumo, in družih svetnih ljudi na milijone, ter vabi Slovence k pristopu. Dobiva se knjižica pri gosp. pisatelju č. g. Karolu Čingon-u, vikariju v Temnici, pošta Kostanjevica; cena 13 kr. (poština posebej).

Birmovali bodo premilgsp. knez in škof mesca julija: 12. jul. v Kamniku, 13. v Spod. Tuhinju, 14. v Motniku, 15. v Čemšeniku, 16. v Dobu, 17. v Moravčah, 18. na Vačah, 21. v Zagórji.

V Zagrebu bodo posvečevanja novih mašnikov 10., 17. in 27. julija. Med mladomašniki bode tudi č. g. Matija Seigeršmid iz Idrije, ki je bil rojen na Hervaškem.

V četrtek, 7. julija, bode pri altari Naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca ob 1/4 na 8 sveta maša za dobrotnike naših ubožnih dijakov, in sicer v ta namen, da bi jih dobrotljivi Bog rešil naj večjih pritežnost in spolnil jim naj priserčniši želje. V ta namen imajo naloženo moliti tudi mladenči, ki dobrote uživajo.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. A. Jaklič 5 gld. — Prečast. gosp. župnik J. Potočnik 3 gld. — Čast. gosp. župnik J. Brencé 2 gld. — Čast. gospod kaplan Jak. Porenta 3 gld. — Častiti gospod župnik Martin Narobe 5 gld.

Za Danski misijon: Po čast. g. kat. Šim. Zupanu 1 gld. — Liza Roblek 1 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Št. Ruperta po preč. g. župniku Al. Koširju 30 gld.

Za uboge s točo poškodovane Dolenjce: Čast. gospod B. B. 10 gld. (izmed teh 5 gld. je za Sv. Križ).

Za usmiljene Sestre v Adrijanopolu: Neimenovan 1 gld. — „In nomine Domini“ 4 gld. — Č. g. župnik Jan. Kapuz 2 gld.

Za dozidanje Marijanišča: Blagorodni gosp. Albert Samassa 100 gld.

Za hišo kat. družbe rokodelskih pomočnikov: Č. g. župnik Jan. Kapuz 2 gld.

Za afrikanski misijon: F. L. 2 gld. — Marija Merhar iz Dol. vasí 1 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Čast. g. kaplan Jak. Porenta 2 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

R. v R.: Številka Vaše srečke, ki tukaj čaka, je 1935. Hvala!

V a b i l o

k naročevanju na drugo polovico 40. tečaja katoliškega lista z imenom:

„ZGODNJA DANICA“

Ni lahka reč, kake 60—ali večkrat „Vabilo“ za naročevanje na časnik pisati. Znana je blagim Slovincem „Danica“, znan njen namen in prizadevanje, znano njeno obširno polje; torej samo ponavljamo prošnjo, rekoč:

Kratko naše je vabilo,
Naj bi toljko več teknilo;
Vsak prebira naj „Danico“,
Zvedil 'z nje bo le resnico;
To je zvezda, ki v nebó
K Bogu mu kazala bo.

Naročnina znaša:

Za celo leto po pošti 4 gld 60 kr.

pol " " " 2 " 40 "

V tiskarni primeroma 4, — 2, — 1 gld.

Za prinašanje na dom se plača 40 kr. na leto. Za spremenjenje napisa med letom 15 kr.

Naročnina naj se po naj cenejši poti poštних nakaznic pošilja pod naslovom: „Blaznikova tiskarna v Ljubljani“.

Vredništvo in založništvo.